

PARAULES DE VIDA

Escolta la veu de la creació

El passat 1 de setembre, amb la Jornada Mundial d'Oració per la Cura de la Creació, va començar el Temps de la Creació, que finalitzarà el dia 4 d'octubre, festa de sant Francesc d'Assís. Es tracta d'una iniciativa inspirada pel Patriarcat ecumènic de Constantinoble, a la qual s'ha sumat l'Església catòlica i altres confessions cristianes. Durant aquest període els cristians renovem la nostra fe en el Déu Creador i reafirmem el nostre compromís de defensar la casa comuna de tots els homes orant i conscienciant-nos de la necessitat d'assumir un estil de vida més respectuós amb la natura i, en conseqüència, més solidari amb tots els éssers humans, especialment amb aquells que, per la seua situació de pobresa, més pateixen els efectes de la sobreexplotació abusiva dels recursos naturals del planeta.

El lema d'enguany constitueix una invitació a escoltar la veu de la creació. Es tracta de superar la mirada utilitarista que tenen de la natura, els qui únicament es preocupen pels seus interessos econòmics, i així, acostar-nos a ella amb els ulls de la fe que permeten veure la presència de Déu en la seua obra. Aquesta manera de contemplar les criatures, que naix de la consciència que «per la Paraula tot ha vingut a l'existència, i res del que existeix no hi ha vingut sense ella» (Jn 1,3), ens impulsa a estimar totes les criatures, conscients que hi ha una «preciosa comunió» amb els altres éssers de l'univers (Encíclica *Laudato si'*, 220); i a enaltir Déu amb totes les seues criatures, desitjosos «que tot el que respira lloï el Senyor» (Sal 150,6). Quan Déu va acabar l'obra de la creació, en contemplar el que havia fet, va veure que «tot» era «molt bo» (Gn 1,31). Els cristians hem de mirar la Creació des de la consciència que en ella es reflecteix la saviesa i la bondat de Déu.

Però el Papa ens recorda en el seu missatge que aquest cant de lloança sovint va acompanyat «per un cor de clams amargs»: els excessos consumistes són la causa d'abusos i destrucció; les persones i els pobles més pobres són els que més pateixen l'impacte de les sequeres, inundacions, onades de calor i altres fenòmens meteorològics cada vegada més intensos i freqüents. A causa dels interessos econòmics d'empreses que actuen sense cap escrúpol ètic, els territoris que molts pobles han cuidat i conservat al llarg dels segles estan sent envaïts i devastats. Hem de saber sentir el crit de dolor de tots aquells que en el nostre món pateixen les conseqüències d'un ús abusiu dels recursos naturals.

Per això, aquest Temps de la Creació hauria de ser un temps de «conversió ecològica», que ens porte a un canvi d'estil de vida. La nova relació amb

Déu, que és el fruit de tot camí de conversió, ha de portar-nos també a una nova relació amb els altres i amb la creació: «Viure la vocació de ser protectors de l'obra de Déu (va afirmar el Papa en l'encíclica *Laudato si'*) és part essencial d'una existència virtuosa, no consisteix en una cosa opcional ni en un aspecte secundari de l'experiència cristiana» (núm. 217).

Aquest compromís, a més de ser personal, ha de ser també comunitari: els cristians hem de donar suport a aquelles iniciatives dels governs i organismes internacionals que, respectant els criteris ètics i morals d'una autèntica defensa de la dignitat humana, promoguen un major respecte a la creació i un autèntic desenvolupament integral de tots els pobles.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

APORTACIONS ECLESIALS A LA BIOÈTICA

Tenim grans oportunitats

Sense l'acollida incondicional no es pot donar el diàleg confiat que porta a l'autèntic progrés. Bioètica i inclusió van de la mà.

Tenim grans oportunitats. Els sabers científics i humanístics estan a l'abast de moltes més persones. Gràcies per exemple a instruments com internet es revela informació i es facilita la formació.

La Bioètica va també obrint-se camins processualment. Beu de diferents fonts

i emprades diverses metodologies. Parlem de bioètica narrativa, bioètica feminista, bioètica teològica, bioètica clínica, bioètica personalista, bioètica social, bioètica fonamental, etc.

Tot això evidencia els límits de la nostra tasca. Volem una comprensió global i un diàleg confiat i moltes vegades ens trobem balucejant doncs no arribem al saber necessari o ens falta la saviesa per aplicar-lo.

Donada la creixent complexitat de la tecnociència, la bioètica va trobar alguns límits, que al seu torn són oportunitats: no abasta tot el saber del «bios» per dialogar amb el «ethos», el que obliga a la col·laboració entre tots. Especialistes i generalistes, humanistes i teòrics de la ciència i la tecnologia, tècnics i teòlegs, filòsofs i sanitaris, biòlegs i juristes, economistes i sociòlegs, mediambientalistes i polítics i una infinitat de persones

amb diversos coneixements han d'anar aportant el millor d'ells mateixos i obrir-se humilment al diàleg amb els altres perquè el quefer bioètic sigui una realitat.

Margarita Bofarull, rscj
Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticano II hasta hoy: oportunidades y límites». I Congrés Mundial de Bioètica, El Escorial, 2017

PALABRAS DE VIDA

Escucha la voz de la creación

El pasado 1 de septiembre, con la Jornada Mundial de Oración por el Cuidado de la Creación, comenzó el Tiempo de la Creación, que finalizará el día 4 de octubre, fiesta de san Francisco de Asís. Se trata de una iniciativa inspirada por el Patriarcado ecuménico de Constantinopla, a la que se ha sumado la Iglesia católica y otras confesiones cristianas. Durante este periodo los cristianos renovamos nuestra fe en el Dios Creador y reafirmamos nuestro compromiso de defender la casa común de todos los hombres orando y concienciándonos de la necesidad de asumir un estilo de vida más respetuoso con la naturaleza y, en consecuencia, más solidario con todos los seres humanos, especialmente con aquellos que, por su situación de pobreza, más sufren los efectos de la sobreexplotación abusiva de los recursos naturales del planeta.

El lema de este año constituye una invitación a escuchar la voz de la creación. Se trata de superar la mirada utilitarista que tienen de la naturaleza, quienes únicamente se preocupan por sus intereses económicos, y así acercarnos a ella con los ojos de la fe que permiten ver la presencia de Dios en su obra. Esta manera de contemplar las criaturas, que nace de la conciencia de que «por medio de él se hizo todo, y sin él no se hizo nada de cuanto se ha hecho» (Jn 1,3), nos impulsa a amar a todas las criaturas, conscientes de que hay una «preciosa comunión» con los demás seres del universo (Encíclica *Laudato si'*, 220); y a loar a Dios con todas sus criaturas, deseosos de que «todo ser que alienta alabe al Señor» (Sal 150,6). Cuando Dios terminó la obra de la creación, al contemplar lo que había hecho, vio que «todo» era «muy bueno» (Gn 1,31). Los cristianos debemos mirar la Creación desde la conciencia de que en ella se reflejan la sabiduría y la bondad de Dios.

Pero el Papa nos recuerda en su mensaje que este canto de alabanza a menudo va acompañado «por un coro de clamores amargos»: los excesos consumistas son la causa de abusos y destrucción; las personas y los pueblos más pobres son los que más sufren el impacto de las sequías, inundaciones, olas de calor y otros fenómenos meteorológicos cada vez más intensos y frecuentes. Debido a los intereses económicos de empresas que actúan sin ningún escrúpulo ético, los territorios que muchos pueblos han cuidado y conservado a lo largo de los siglos están siendo invadidos y devastados. Debemos saber escuchar el grito de dolor de todos aquellos que en nuestro mundo sufren las consecuencias de un uso abusivo de los recursos naturales.

Por ello, este Tiempo de la Creación debería ser un tiempo de «conversión ecológica», que nos lleve a un cambio de estilo de vida. La nueva relación con Dios, que es el fruto de todo camino de conversión, debe llevarnos también a una nueva relación con los demás y con la creación: «Vivir la vocación de ser protectores de la obra de Dios (afirmó el Papa en la encíclica *Laudato si'*) es parte esencial de una existencia virtuosa, no consiste en algo opcional ni en un aspecto secundario de la experiencia cristiana» (n.º 217). Este compromiso, además de ser personal, ha de ser también comunitario: los cristianos debemos apoyar aquellas iniciativas de los gobiernos y organismos internacionales que, respetando los criterios éticos y morales de una auténtica defensa de la dignidad humana, promuevan un mayor respeto a la creación y un auténtico desarrollo integral de todos los pueblos.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Confirmacions a Corbera d'Ebre

Diuenge 26 de juny, 5 joves de la nostra parròquia de Corbera d'Ebre van rebre el sagrament de la Confirmació de mans del nostre bisbe D. Enriquet. Un dia d'alegria per a la nostra parròquia després d'aquest temps de pandèmia que ens va impedir celebrar-ho abans. Moltes gràcies i paraules de coratge van sentir-se dins una celebració molt familiar i alegre.

Mn. David Arasa

Pelegrinatge de l'arxiprestat Ribera d'Ebre-Priorat a Montserrat

El passat dia 26 de juny de 2022, un bon grup de fidels de l'arxiprestat Ribera d'Ebre-Priorat pelegrinàvem al Santuari de la Mare de Déu de Montserrat. Vam participar de la Missa Conventual, on 6 nens de Primera Comunió portaren les ofrenes al

moment de l'Ofertori, després de cantar el *Virolai* fòrem rebuts pel Pare Abat, acte seguit ens dirigírem al Cambriol on foren presentats a la Mare de Déu els nens de la Primera Comunió, i tots ens ajuntàrem en aquell acte, al finalitzar aquest moment de pregària pas-

sàrem a venerar la imatge de la Verge Maria.

Ens férem una fotografia de grup per tindre un bon record d'aquest dia. Esperem que l'any vinent puguem tornar a la Casa de la Nostra Mare.

Mn. Rubén Garcia Molina

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «Hem estat salvats per la mateixa sang, som una única família; per tant, acollim-nos mútuament, estimem-nos els uns als altres, curem-nos les ferides recíprocament. Fem «sínode», és a dir, «caminem junts». Perquè Déu és present on regna l'amor» (2 d'abril).

@Pontifex_es: «Aquest és l'Evangelí que estem cridats a viure: acollir, ser experts en humanitat, encendre fogueres de tendresa quan el fred de la vida plana sobre els que sofreixen» (2 d'abril).

@Pontifex_es: «El Senyor vol que nosaltres, els seus deixebles, perdonats per Ell, ens convertim en testimonis de la reconciliació: d'un Déu que sempre perdona i dona cada vegada la possibilitat de començar una vida nova, diferent, és el signe de la misericòrdia» (3 d'abril).

@Pontifex_es: «Infon en nosaltres, Senyor, el teu Esperit Sant i dona'ns un cor nou, capaç de sentir el crit dels nostres germans i germanes que han perdut la calor de la llar i de la pàtria. Fes que els donem esperança amb gestos d'humanitat» (3 d'abril).

Festes majors a les Cases del Riu

El cap de setmana de l'1 al 3 de juliol, a la pedania rossellana de les Cases del Riu, es van celebrar les Festes Majors en honor al patró sant Roc.

Després de dos anys sense, les vam poder viure amb normaltat i amb molta il·lusió pel retrobament amb familiars i amics. Aquesta vegada vam poder gaudir de la presència del nostre bisbe, l'Excm. i Rvdm. Enrique Benavent Vidal, que va oficiar la missa del diumenge i, fent referència al nostre patró i al temps de pandèmia que hem viscut, ens va adreçar paraules de coratge i de solidaritat.

Associació de Veïns de les Cases del Riu

El sagrament de la Confirmació a la parròquia de Masdenverge

El passat dissabte dia 2 de juliol, els nois i noies de la Parròquia Mare de Déu del Roser de Masdenverge, van rebre el sagrament de la Confirmació.

Han estat uns cursos de preparació molt difícils degut a la situació pandèmica actual, però amb l'a-

juda de Déu i les ganes de treballar del grup de joves, hem pogut portar-ho endavant. La combinació de les classes online amb les trobades a l'església, ens han permès poder assolir els objectius de la preparació per a la Confirmació. En les últimes sessions, entre tots els joves es va preparar tota la

celebració (cançons, missatge de benvinguda, pre-gàries, ofrenes). Donem també les gràcies al Sr. Bisbe i al nostre Mn. Milton Iván. Vam gaudir d'una gran festa per a la nostra parròquia.

Rosa Anna Torta Boix

AGENDA

■ **Dissabte 17**, Gandesa, a les 19 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [1C 11,17-26.33 / SI 39 / Lc 7,1-10]. El Santíssim Nom de Maria; sant Guiu, pelegrí; beata Maria de Jesús, vg.

13. □ Dimarts [1C 12,12-14.27-31a / SI 99 / Lc 7,11-17]. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i dr. de l'Església; sant Felip, pare de santa Eugènia.

14. ■ Dimecres [Nm 21,4-9 (o bé: Fl 2,6-11) / SI 77 / Jo 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu; sant Cebrià, bisbe i mr.; sant Crescenci, noi mr., fill de sant Eutimi; santa Ròsula, mr.

15. □ Dijous [He 5,7-9 / SI 30 / Jo 19,25-27 (o bé: Lc 2,33-35)]. Mare de Déu dels Dolors; sant Nicodemes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

16. ■ Divendres [1C 15,12-20 / SI 16 / Lc 8,1-3]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià, bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ Dissabte [1C 15,35-37.42-49 / SI 55 / Lc 8,4-15]. Sant Robert Bellarmino (1542-1621), bisbe de Cà-

pua i dr. de l'Església, card. (jesuïta); santa Hildegarda de Bingen, vg. i doctora de l'Església; sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.

18. ■ Diumenge vinent, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Am 8,4-7 / SI 112 / 1Tm 2,1-8 / Lc 16,1-13 (o bé, més breu: 16,10-13)]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prevere franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

Diumenge XXIV de durant l'any (C)

COMENTARI

«Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors»

És clara al llarg de la Bíblia la voluntat del Senyor de perdonar el pecat de l'home. Acaba la primera lectura: *El Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble. El poble s'havia fet un vedell de fosa dient: Aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte.* Déu vol castigar el poble per aquest pecat tan greu, però la intercessió de Moisès recordant a Déu les seves promeses aconseguí el perdó. El mateix Pau, a la segona lectura, afirma clarament: *Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors i entre els pecadors jo soc el primer.* És evident, doncs, que Déu no vol castigar els pecadors sinó perdonar-los. Però el millor exemple el tenim en la paràbola (mal anomenada) del fill pròdig perquè aquest no n'és el protagonista sinó el pare i el seu amor immens envers el fill que se'n va de casa però també envers el fill gran que no ha après a estimar. Abans Jesús ha explicat dues altres paràboles afirmant: *Al cel hi haurà més alegria per un sol pecador convertit, que no pas per noranta-nou justos, que no necessiten convertir-se.* Llavors explica la paràbola que ens fa veure com actua el pare, és a dir, com actua el nostre Pare amb tots nosaltres, pecadors. En primer lloc, el pare respecta la llibertat del fill: vol que es quedi a casa de bon grat, per lliure voluntat; però no vol esclaus, sinó fills. Però sempre creu en el fill; per això l'espera cada dia: *Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, correngué a tirar-se-li al coll i el besà.* Té entranyes d'amor, es commou i no espera que vingui, que reti comptes del que ha fet, que manifesti si està penedit: torna, és a dir, s'ha convertit. Ja en té prou, no necessita res més. I per això la gran festa que no entén de cap manera el fill gran. Aquest només pensa en els diners: *No m'has donat mai un cabrit per a fer festa;... ara torna aquest fill que ha consumit els teus béns...* Ni el petit ni el gran no han sabut estimar.

Només el pare és el gran model d'un amor total i gratuït que estima igual el petit que el gran, tots dos pecadors.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 32,7-11.13-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Ves, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de la terra d'Egipte. De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrit. S'han fet un vedell de fosa i l'han adorat, li han sacrificat víctimes i diuen: "Poble d'Israel, aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte".» Per això el Senyor digué a Moisès: «Veig que aquest poble és rebel al jou. Deixa'm que s'inflami la meua indignació i no en deixaré rastre. Després et convertiré en un gran poble.» Però Moisès apaivagava el Senyor, el seu Déu, i li deia: «Senyor, per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que havíeu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents; recordeu que els va jurar per vós mateix i els va dir: "Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel, i tot aquest país que jo us havia dit el donaré als vostres descendents i el posseiran per sempre".» Llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble.

▶ Salm responsorial (50)

R. *Aniré a trobar el meu pare i li diré:
Pare he pecat.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 1,12-17)

Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injuriava. Però Déu s'apiadà de mi, perquè quan encara no tenia fe no sabia què feia. La gràcia del nostre Senyor ha estat pròdiga amb mi, juntament amb la fe i l'amor en Jesucrist.

Això que ara et diré és cert, i del tot digne de crèdit: que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i entre els pecadors jo soc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna. Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 15,1-32) (Versió abreujada)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «¿Qui de vosaltres, si tenia cent ovelles i en perdia una, no deixaria en el desert les noranta-nou i aniria a buscar la perduda fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que se la posaria tot content a les espatlles i, arribant a casa, convidaria els amics i els veïns dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat l'ovella que havia perdut"? Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se. I si una dona tenia deu monedes de plata i en perdia una, ¿no encendria el llum i escombraria la casa i la buscaria amb tot l'interès fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, oi que convidaria les amigues i les veïnes dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat la moneda que havia perdut"? Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit.

▶ Lectura del libro del Éxodo (Éx 32,7-11.13-14)

En aquellos días, el Señor dijo a Moisés: «Anda, baja de la montaña, que se ha pervertido tu pueblo, el que tú sacaste de Egipto. Pronto se han desviado del camino que yo les había señalado. Se han hecho un becerro de metal, se postran ante él, le ofrecen sacrificios y proclaman: "Este es tu Dios, Israel, el que te sacó de Egipto".»

Y el Señor añadió a Moisés: «Veo que este pueblo es un pueblo de dura cerviz. Por eso, déjame: mi ira se va a encender contra ellos hasta consumirlos. Y de ti haré un gran pueblo».

Entonces Moisés suplicó al Señor, su Dios: «¿Por qué, Señor, se va a encender tu ira contra tu pueblo, que tú sacaste de Egipto, con gran poder y mano robusta? Acuérdate de tus siervos, Abrahán, Isaac e Israel, a quienes juraste por ti mismo: "Multiplicaré vuestra descendencia como las estrellas del cielo, y toda esta tierra de que he hablado se la daré a vuestra descendencia para que la posea por siempre".»

Entonces se arrepintió el Señor de la amenaza que había pronunciado contra su pueblo.

▶ Salmo responsorial (50)

R. *Me levantaré, me pondré en camino adonde está mi padre.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tim 1,12-17)

Querido hermano: Doy gracias a Cristo Jesús, Señor nuestro, que me hizo capaz, se fió de mí y me confió este ministerio, a mí, que antes era un blasfemo, un perseguidor y un insolente. Pero Dios tuvo compasión de mí porque no sabía lo que hacía, pues estaba lejos de la fe; sin embargo, la gracia de nuestro Señor sobreabundó en mí junto con la fe y el amor que tienen su fundamento en Cristo Jesús. Es palabra digna de crédito y merecedora de total aceptación que Cristo Jesús vino al mundo para salvar a los pecadores y yo soy el primero; pero por esto precisamente se compadeció de mí: para que yo fuese el primero en el que Cristo Jesús mostrase toda su paciencia y para que me convirtiera en un modelo de los que han de creer en él y tener vida eterna. Al Rey de los siglos, inmortal, invisible, único Dios, honor y gloria por los siglos de los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 15,1-32) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús todos los publicanos y los pecadores a escucharlo. Y los fariseos y los escribas murmuraban diciendo: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos». Jesús les dijo esta paràbola: «¿Quién de vosotros que tiene cien ovejas y pierde una de ellas, no deja las noventa y nueve en el desierto y va tras la descarriada, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, se la carga sobre los hombros, muy contento; y, al llegar a casa, reúne a los amigos y a los vecinos, y les dice: "¡Alegraos conmigo!, he encontrado la oveja que se me había perdido". Os digo que así también habrá más alegría en el cielo por un solo pecador que se convierta que por noventa y nueve justos que no necesitan convertirse. O ¿qué mujer que tiene diez monedas, si se le pierde una, no enciende una lámpara y barre la casa y busca con cuidado, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, reúne a las amigas y a las vecinas y les dice: "¡Alegraos conmigo!, he encontrado la moneda que se me había perdido". Os digo que la misma alegría tendrán los ángeles de Dios por un solo pecador que se convierta».